

КЕЙТ ШОПЕН

ИСТОРИЯ НА ЕДИН ЧАС

Превод от английски: С. Димитров Старипавлов, 2018

chitanka.info

Вземайки предвид сърдечния проблем на г-жа Малард, с нея се отнесоха с голяма грижа, за да може да ѝ се съобщи новината за смъртта на съпруга ѝ по възможно най-умерения начин.

Каза ѝ го сестра ѝ, Жозефин, с разкъсани изречения — скрити намеци, които едновременно разкриваха и прикриваха посланието. Там до нея беше също и приятелят на съпруга ѝ — Ричард. Именно той беше в офиса на местния вестник, когато сведенията за влаковата злополука бяха получени, с името Брентли Малард, оглавяващо списъка със „загинали“. Той бе изчакал втора телеграма, за да се увери в истината, и побърза да изпревари всеки по-малко внимателен, по-малко грижовен приятел, носещ тъжната вест.

Тя не реагира на разказа по същия начин както много други жени — с вцепенена неспособност да приеме значението му. Изведнъж заплака в обятията на сестра си с внезапна, дива несдържаност. Когато бурята от скръб премина, тя отиде сама в стаята си. Нямаше никой, който да я последва.

Там, срещу отворения прозорец, стоеше един удобен, просторен фотьойл. Тя потъна в него, притисната от физическо изтощение, което преследваше тялото ѝ и изглежда се прокрадваше към душата ѝ.

Можеше да види открития двор пред къщата ѝ и върховете на дърветата, които потрепваха под новата пролетна живина. Великолепният дъх на дъжд се носеше във въздуха. Долу на улицата един търговец крещейки, рекламираше стоката си. Нотите на далечна песен, която някой пееше, едва я достигаха и безброй врабчета чуруликаха в стрехите. Тук-там през облаците се забелязваха парчета синьо небе, които се бяха събрали и натрупали едно върху друго, западно от прозореца ѝ.

Седеше с отпусната назад върху облегалката на креслото глава, съвсем неподвижно, освен когато един сподавен плач като на дете, което бе плакало, докато не заспи и продължаваше да хлипа в съня си, не влезе в гърлото ѝ и не я разтърси.

Тя беше с младо, честно, спокойно лице, чиито линии разкриваха потиснатост и дори известна сила. Но сега в очите ѝ имаше празен поглед, който се взираше далеч натам към едно от парчетата синьо небе. Не беше поглед на размисъл, а по-скоро разкриваше края на умна мисъл.

Нещо идваше към нея и тя го очакваше без страх. Какво ли беше? Тя не знаеше, беше прекалено фино и неуловимо за да се назове. Но тя го почувства, спускайки се от небето, достигайки я през звуците, ароматите и цветовете, които изпълваха въздуха.

Сега гърдите ѝ се надигнаха и отпуснаха рязко. Тя започна да разпознава това нещо, и че то се доближаваше за да я обсеби, а тя се бореше да го отблъсне с волята си — дотолкова безпомощна, доколкото нейните две, нежни ръце можеха да бъдат. Когато се предаде, шепота на една малка думичка избяга от леко раздалечените ѝ устни. Тя я повтори задъхано отново и отново — Свободна, свободна, свободна! Празният поглед и ужасеният вид, които последваха, напуснаха очите ѝ. Те останаха светли и енергични. Пулсът ѝ беше ускорен и циркулиращата кръв затопли и отпусна всеки сантиметър от тялото ѝ.

Тя не спря да се пита беше или не беше това, което я изпълваше, една чудовищна радост. Едно ясно и благородно възприятие ѝ позволи да отхвърли предположението като маловажно. Тя знаеше, че отново ще скърби, когато види милите, грижовни ръце сгънати пред смъртта; лицето, което никога не я гледаше лишено от любов, неподвижно и сиво, и мъртво. Но отвъд този горчив момент, тя видя да се приближава дълга поредица от години, които ще ѝ принадлежат напълно. И тя отвори и разгърна обятия към тях, за да ги приветства.

Няма да има никой, за когото да живее през идващите години — ще живее за себе си. Няма да има силна воля, която да подчинява нейната в тази сляпа упоритост, с която мъжете и жените вярват, че имат право да налагат собствената си воля върху друго човешко същество. Едно добро или жестоко намерение накара действието да изглежда по-малко като престъпление, докато тя си го представяше в този кратък момент на просветление.

И все пак тя го обичаше — понякога. Често не. Какво значение имаше! За какво може да се зачита любовта, тази неразрешена загадка, в лицето на това състояние на себеотстояване, което тя внезапно разпозна като най-силния инстинкт на съществуването си.

— Свободна! Свободна духом и тялом — продължи да шепне тя.

Жозефин коленичеше пред затворената врата с устни допрени до ключалката, молейки да влезе.

— Лоис, отвори вратата! Моля те, отвори вратата — ще се поболеееш! Какво правиш, Лоис? За Бога, отвори вратата!

— Махай се! Не се поболявам, не. — През отворения прозорец тя отпиваше от самия еликсир на живота.

Въображението ѝ се бунтуваше при мисълта за всичките ѝ предстоящи дни. Пролетни дни и летни дни, и най-различни видове дни, които ще бъдат само нейни. Тя прошепна кратка молитва, молейки се за дълъг живот. Само вчера я побиваха тръпки при мисълта, че животът може да бъде дълъг.

Тя стана права и отвори вратата на настойчивата си сестра. В очите ѝ имаше трескаво тържествуване и тя се държеше небрежно като богиня на победата. Тя прихвана сестра си през кръста и заедно слязоха по стълбите. В дъното стоеше Ричардс и ги чакаше.

Някой отваряше входната врата с резервен ключ. Този някой беше Брентли Малард. Той влезе малко изцапан от пътя, спокойно носещ торбата и чадъра си. Той се беше намирал далеч от мястото на злополуката и дори не знаеше, че е станала такава. Учуди се на проглушителния писък на Жозефин и на рязкото движение на Ричард, целящо да го скрие от погледа на съпругата му.

Когато докторите дойдоха, те казаха, че тя е умряла от сърдечно заболяване — от радост, която убива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.